

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 32, 2013

Nummer 32, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1557](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1559](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1569](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1568](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1571](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1567](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1558](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1562](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1554](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1563](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1553](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1575](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1572](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1561](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1555](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1552](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1556](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1560](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1564](#) 03-12-2013
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1430](#) 26-11-2013

RECHTSPRAAK

***'Onverwijld' indienen vordering OvJ tot herroeping van
voorwaardelijke invrijheidstelling als bedoeld in artikel 15i lid 2 Sr.
Het oordeel van het hof dat de vordering i.c. 'onverwijld' is ingediend,
geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend
gemotiveerd.***

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de vordering van de officier van justitie tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling als bedoeld in artikel 15i lid 2 Sr 'onverwijld' is ingediend.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Artikel 15i lid 2 Sr luidt:

'Indien het openbaar ministerie van oordeel is dat de veroordeelde een voorwaarde niet heeft nageleefd, dient het onverwijld een schriftelijke vordering tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling in bij de rechtbank. De vordering bevat de grond waarop zij berust. Het openbaar ministerie ziet slechts af van de vordering, indien naar het oordeel van het openbaar ministerie met het wijzigen van de voorwaarden of met een waarschuwing kan worden volstaan.'

Het oordeel van het hof dat de op 21 november 2011 ingediende vordering tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling in de onderhavige zaak 'onverwijld' is ingediend, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Voorts is zijn oordeel toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1572

Zaaknummer: 12/03790

Wetsartikelen: 15j lid 2 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt de toepasselijke overweging uit ECLI:NL:HR:2004:AO5706. Het hof heeft geoordeeld dat de omstandigheden waarop door de raadsman een beroep is gedaan, niet kunnen worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden in de zin van deze overweging. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het middel strekt ten betoge dat het hof het namens de verdachte gedane beroep op de verontschuldigbaarheid van de overschrijding van de termijn voor het instellen van het hoger beroep ten onrechte, althans onbegrijpelijk gemotiveerd heeft verworpen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Vooropgesteld moet worden dat de wet bepaalt in welke gevallen tegen een rechterlijke uitspraak een rechtsmiddel kan worden ingesteld en binnen welke termijn dit kan geschieden; die termijnen zijn van openbare orde. Overschrijding van de termijn voor hoger beroep door de verdachte, zoals in het onderhavige geval, betekent in de regel dat deze niet in dat hoger beroep kan worden ontvangen. Dit gevolg kan daaraan uitsluitend niet worden verbonden, indien sprake is van bijzondere, de verdachte niet toe te rekenen, omstandigheden welke de overschrijding van de termijn verontschuldigbaar doen zijn. (Vgl. HR 4 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO5706, NJ 2004, 462.)

Het hof heeft geoordeeld dat de omstandigheden waarop door de raadsman een beroep is gedaan, niet kunnen worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden in voormelde zin. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, noch in het licht van hetgeen door de raadsman is aangevoerd, noch in het licht van de bij de pleitnota gevoegde bijsluiter bij de aan de verdachte uitgereikte mededeling uitspraak. Kennelijk en niet onbegrijpelijk heeft het hof op grond van die bijsluiter, inhoudende onder meer dat het aanwenden van een rechtsmiddel mogelijk is binnen veertien dagen na de uitreiking van de mededeling uitspraak, aangenomen dat indien de verdachte toen gebruik had willen maken van een rechtsmiddel maar niet op de hoogte zou zijn geweest van de wijze waarop zij hoger beroep diende in te stellen, van haar in redelijkheid mocht worden gevergd dat zij tijdig het nodige zou hebben gedaan om zich daarvan op de hoogte te stellen, bijvoorbeeld door zich te

wenden tot ter zake deskundige medewerkers van de inrichting, terwijl door de raadsman niet is aangevoerd dat zij zodanige activiteiten heeft ondernomen.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1557

Zaaknummer: 12/02051

Wetsartikelen: 408 Sv

RECHTSPRAAK

Voor zover het hof als zijn oordeel tot uitdrukking heeft gebracht dat de bedragen die voorwerp vormden van het bewezen verklaarde misdrijf 'medeplegen van een gewoonte maken van witwassen' reeds daardoor wederrechtelijk verkregen voordeel vormden, is dat oordeel niet juist. Dat betrokkene daadwerkelijk voordeel heeft verkregen door middel van of uit de baten van dat feit is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk.

De middelen bevatten beide onder meer de klacht dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft geoordeeld dat het door de betrokkene en zijn mededaders omgewisselde geld met een totaalwaarde van ongeveer € 1.070.758,- dient te worden aangemerkt als de vrucht van het in de strafzaak onder 4 bewezen verklaarde 'medeplegen van een gewoonte maken van witwassen'.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In de bestreden uitspraak heeft het hof het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel geschat op € 1.070.758,- en aan de betrokkene ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel de verplichting opgelegd aan de Staat een bedrag van € 237.500,- te betalen.

Het hof heeft de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontleend aan de inhoud van de bewijsmiddelen vermeld in de bijlage bij het arrest. Het bestreden arrest houdt voorts in dat in de met deze ontnemingsprocedure verband houdende strafzaak de betrokkene is veroordeeld ter zake van 'medeplegen van een gewoonte maken van witwassen', dat op grond van het onderzoek ter terechtzitting aannemelijk is geworden dat de betrokkene door middel van of uit de baten van dat feit wederrechtelijk voordeel heeft verkregen en dat het door de betrokkene en zijn mededaders omgewisselde geld, met een totaalwaarde van € 1.070.758,-, dient te worden aangemerkt als de vrucht van het in de strafzaak onder 4 bewezen verklaarde.

Voor zover het hof aldus als zijn oordeel tot uitdrukking heeft gebracht dat de bedragen die voorwerp vormden van het bewezen verklaarde misdrijf 'medeplegen van een gewoonte maken van witwassen' reeds daardoor wederrechtelijk verkregen voordeel vormden, is dat

oordeel niet juist. Dat de betrokkene daadwerkelijk voordeel heeft verkregen door middel van of uit de baten van dat feit is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk.

De klacht slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1559

Zaaknummer: 11/02859

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Uit de kennisgeving van de OvJ volgt dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag niet langer vordert. Nu de klager tegen die kennisgeving een klaagschrift heeft ingediend, dient de rechtbank te beoordelen of degene aan wie de OvJ de schilderijen wil doen teruggeven, redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt. Het gaat daarbij om een voorlopig oordeel omtrent de eigendoms- en bezitsrechten ten aanzien van die schilderijen (vgl. ECLI:NL:HR:2010:BL2823). Voor het antwoord op de vraag of de Noorse galerie als rechthebbende moet worden aangemerkt is bepalend of deze ex artikel 3:86 lid 3 BW de schilderijen binnen drie jaren te rekenen vanaf de dag van de diefstal als haar eigendom heeft opgeëist. Het oordeel van de rechtbank dat, nu niet is betwist dat aangifte van diefstal is gedaan, ervan kan worden uitgegaan dat de schilderijen van diefstal afkomstig zijn, is niet onbegrijpelijk.

Het middel komt op tegen de ongegrondverklaring van het beklag.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Uit de kennisgeving van de officier van justitie dat hij voornemens is de onder de klager in beslag genomen schilderijen via de Noorse autoriteiten te doen teruggeven aan de oorspronkelijke eigenaar, de Noorse galerie dan wel de verzekeringsmaatschappij, volgt dat het belang van strafvordering het voortduren van het beslag niet langer vordert. Nu de klager tegen die kennisgeving op de voet van artikel 552a Sv een klaagschrift heeft ingediend, dient de rechtbank te beoordelen of degene aan wie de officier van justitie de schilderijen wil doen teruggeven, redelijkerwijs als rechthebbende van die schilderijen kan worden aangemerkt. Het gaat daarbij om een voorlopig oordeel omtrent de eigendoms- en bezitsrechten ten aanzien van die schilderijen (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010, 654).

Voor het antwoord op de vraag of de Noorse galerie (of de betreffende

verzekeringsmaatschappij die in haar rechten is getreden) als rechthebbende van de schilderijen moet worden aangemerkt, zoals de rechtbank heeft geoordeeld, is bepalend of de Noorse galerie op de voet van artikel 3:86 lid 3 BW de schilderijen binnen drie jaar te rekenen vanaf de dag van de diefstal als haar eigendom heeft opgeëist.

Het middel klaagt in het bijzonder over het oordeel van de rechtbank dat de schilderijen gestolen zijn en dat de Noorse galerie die als haar eigendom heeft opgeëist.

Het oordeel van de rechtbank dat, nu niet betwist is dat aangifte van diefstal is gedaan, ervan kan worden uitgegaan dat de in beslag genomen schilderijen van diefstal afkomstig zijn, is niet onbegrijpelijk.

Anders dan in de toelichting bij het middel is betoogd, brengt het vereiste dat de Noorse galerie binnen drie jaar na de diefstal de schilderijen als haar eigendom heeft opgeëist, niet mee dat de Noorse galerie binnen die termijn een klaagschrift moet hebben ingediend. Voldoende is dat vaststaat dat de Noorse galerie zich binnen de vervaltermijn van drie jaren tot de Noorse politie of justitie heeft gewend en te kennen heeft gegeven de in beslag genomen schilderijen als haar eigendom te willen opeisen. De rechtbank heeft geoordeeld dat 'op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel' moet worden aangenomen dat de bestolene de schilderijen bij de Noorse autoriteiten binnen drie jaar na de diefstal heeft opgeëist. Klaarblijkelijk heeft de rechtbank haar oordeel doen berusten op het door de officier van justitie bij de behandeling in raadkamer gestelde Noorse rechtshulpverzoek en daaruit – niet onbegrijpelijk – afgeleid dat de Noorse galerie aan de Noorse officier van justitie te kennen heeft gegeven de schilderijen als haar eigendom te willen opeisen.

Het voorgaande brengt mee dat het middel tevergeefs is voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1575

Zaaknummer: 12/05885

Wetsartikelen: 116 Sv, 552k Sv, 552h Sv en 3 Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt de toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2013:BY3151. Mede gelet op deze overwegingen, geeft het oordeel van het hof dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen zodat ter zake een gevangenisstraf kon worden opgelegd, niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting en is het toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt onder meer dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de verdachte de in de zogenoemde Terugkeerrichtlijn vermelde procedure heeft doorlopen en ten onrechte een gevangenisstraf heeft opgelegd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De Hoge Raad heeft in zijn arrest van 21 mei 2013 (ECLI:NL:HR:2013:BY3151) omtrent de toepassing van de Terugkeerrichtlijn, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het volgende overwogen:

'4.7. De Hoge Raad leidt uit de (...) rechtspraak van het Hof van Justitie af dat de terugkeerrichtlijn zich niet ertegen verzet dat op grond van art. 197 (oud) Sr een gevangenisstraf wordt opgelegd aan een tot ongewenst vreemdeling verklaarde onderdaan van een derde land in de zin van art. 3, eerste lid, van de richtlijn op wie de bij die richtlijn voorziene terugkeerprocedure is toegepast en die, zonder geldige reden om niet terug te keren, illegaal in Nederland verblijft. Het opleggen van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf aan een dergelijke onderdaan van een derde land is evenwel strijdig met de richtlijn indien de stappen van de in de richtlijn vastgelegde terugkeerprocedure nog niet zijn doorlopen, nu die strafoplegging de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar kan brengen. Dat betekent dat de rechter die een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt wegens handelen in strijd met art. 197 (oud) Sr, zich ervan dient te vergewissen dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen en daarvan in de motivering van zijn beslissing dient blijkt te geven.'

Het oordeel, zoals onder 2.4 is weergegeven, inhoudende dat de stappen van de

terugkeerprocedure zijn doorlopen zodat ter zake een gevangenisstraf kon worden opgelegd, geeft mede gelet op hetgeen hiervoor onder 2.5 is geoordeeld, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1563

Zaaknummer: 12/05522

Wetsartikelen: 197 Sr

RECHTSPRAAK

Uitleg begrip 'afvalstoffen' in de zin van de EG-verordening nr. 1013/2006 betreffende de overbrenging van afvalstoffen (EVOA) en de Wet milieubeheer. Verhouding Richtlijn 2006/12/EG (PbEG L 114) en Richtlijn 2008/98/EG (PbEU 2008, L 312) betreffende afvalstoffen. Richtlijn 2008/98/EG beoogt een verduidelijking te geven van hetgeen ten aanzien van het begrip 'afvalstoffen' reeds in de Richtlijn 2006/12/EG hierover is bepaald en beoogt in hoger beroep de definitie van de term 'afvalstoffen' te specificeren wanneer een bepaalde stof niet langer een afvalstof is (einde-afvalfase). De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, nu het hof blijkt heeft gegeven van een onjuiste, want te beperkte uitleg van het begrip 'afvalstof' in de zin van artikel 1 lid 1 sub a Richtlijn 2006/12/EG en voorts is diens oordeel niet begrijpelijk gemotiveerd.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat de in de tenlastelegging bedoelde elektrische en/of elektronische huishoudelijke apparaten niet kunnen worden aangemerkt als afvalstoffen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft geoordeeld dat de in de tenlastelegging bedoelde elektrische en/of elektronische huishoudelijke apparaten geen stoffen of voorwerpen betreffen die beantwoorden aan de omschrijving van het begrip 'afvalstof'. Dat oordeel berust in het bijzonder op de in zijn overwegingen gedane vaststellingen, die erop neerkomen dat de onderhavige container geen productie- of consumptieresiduen, noch afgedankte versleten tweedehandsgoederen bevatte, doch dat de container '(nagenoeg) nieuwe producten' bevatte 'die in het land van bestemming zonder voorafgaande wijziging in de aard, samenstelling en vorm en zonder bewerking konden worden gebruikt', en dat daaraan niet afdoet 'dat er bij een deel van de goederen een kleine reparatie nodig was'. Het hof heeft voorts geoordeeld dat van een last waarvan de houder zich wilde ontdoen bij deze producten geen sprake was en daarbij in het bijzonder van belang geacht dat de producten nog een

substantiële, positieve marktwaarde hadden en het niet ging om producten die voor geen enkel ander gebruik dan verwijdering in aanmerking kwamen.

Het hof heeft klaarblijkelijk geoordeeld dat het voor het antwoord op de vraag of sprake is van een 'afvalstof' niet eerst behoefde vast te stellen of de houders van wie de verdachte de voorwerpen heeft betrokken zich van de desbetreffende voorwerpen hebben ontdaan of voornemens waren zich daarvan te ontdoen. Dat oordeel geeft, mede in het licht van de in de conclusie van de advocaat-generaal in de noten 7 tot en met 10 vermelde jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie, blijk van een onjuiste, want te beperkte uitleg van het begrip 'afvalstof' in de zin van artikel 1 lid 1, onder a, Richtlijn 2006/12/EG. Voorwerpen waarvan de houder zich ontdoet of voornemens is zich te ontdoen zijn immers afvalstoffen, ongeacht of zij bijvoorbeeld substantiële waarde hebben in het economisch verkeer, op zichzelf voor hergebruik geschikt zijn of niet afgedankt en niet versleten zijn, en blijven dat totdat zij de status van afvalstof hebben verloren.

Voorts is het oordeel van het hof dat (al) de voorwerpen zonder voorafgaande wijziging in de aard, samenstelling en vorm en zonder bewerking in het land van bestemming konden worden hergebruikt niet begrijpelijk gemotiveerd, nu het hof ervan is uitgegaan dat bij een deel van de producten nog enige reparatie nodig was en het hof niet ervan blijk heeft gegeven te hebben onderzocht of de producten zullen worden hergebruikt zonder dat (ook overigens) een verdere voorbehandeling nodig is als omschreven in artikel 3 onder 16 van de Richtlijn 2008/98/EG.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar de Economische Kamer van het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1564

Zaaknummer: 13/00195

Wetsartikelen: EG-verordening nr 1013/2006 betreffende de overbrenging van afvalstoffen (EVOA), Wet milieubeheer, Richtlijn 2008/98/EG (PbEU2008, L 312) en Richtlijn 2006/12/EG (PbEG L 114)

RECHTSPRAAK

De vaststelling dat 'blijkens een de verdachte betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie van 8 maart 2012 (...) de verdachte eerder ter zake van hennepteelt [is] veroordeeld' en dat dit 'hem er kennelijk niet van [heeft] weerhouden opnieuw een dergelijk feit te plegen' is niet zonder meer begrijpelijk, aangezien de 'hennepteelt' waarop de bewezenverklaring betrekking heeft, is begaan voordat de hier bedoelde veroordeling is uitgesproken. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

De verdachte is ter zake van 'opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3 onder B van de Opiumwet gegeven verbod' en 'diefstal, waarbij de schuldige het weg te nemen goed onder zijn bereik heeft gebracht door middel van verbreking', veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden. De strafoplegging is als volgt gemotiveerd:

'De politierechter in de rechtbank Alkmaar heeft de verdachte voor het onder 1 primair en 2 primair ten laste gelegde veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van 2 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaar, een werkstraf voor de duur van 90 uur, een geldboete ter hoogte van € 10.000,- en teruggave van de inbeslaggenomen huurovereenkomst en telefoonautomaat.

Tegen voormeld vonnis is door de verdachte hoger beroep ingesteld.

De advocaat-generaal heeft gevorderd dat de verdachte voor het onder 1 primair en 2 primair ten laste gelegde zal worden veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van 3 maanden en met teruggave van de inbeslaggenomen huurovereenkomst en telefoonautomaat.

Het hof heeft in hoger beroep de op te leggen straf bepaald op grond van de ernst van de feiten en de omstandigheden waaronder deze zijn begaan en gelet op de persoon van de verdachte.

Het hof heeft daarbij in het bijzonder het volgende in beschouwing genomen.

De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan hennepsteelt. Het gebruik van hennep kan schadelijke gevolgen meebrengen voor de gezondheid van gebruikers. Bovendien leidt de teelt van hennep veelal tot negatieve maatschappelijke effecten. De verdachte heeft louter met het oog op financieel gewin gehandeld. Tevens heeft verdachte zich schuldig gemaakt aan diefstal van elektriciteit ten behoeve van de hennepplantage. De verdachte heeft op illegale wijze stroom afgetapt zonder dat dit werd geregistreerd, waardoor het gedupeerde energiebedrijf NUON schade heeft opgelopen.

Blijkens een de verdachte betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie van 8 maart 2012 is de verdachte eerder ter zake van hennepsteelt veroordeeld. Dit heeft hem er kennelijk niet van weerhouden opnieuw een dergelijk feit te plegen.

Het hof acht daarom, alles afwegende, uit generaal en speciaal preventief oogpunt een gevangenisstraf onontkoombaar, en wel van na te melden duur, zoals gepast is en geboden.'

De vaststelling dat 'blijkens een de verdachte betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie van 8 maart 2012 (...) de verdachte eerder ter zake van hennepsteelt [is] veroordeeld' en dat dit 'hem er kennelijk niet van [heeft] weerhouden opnieuw een dergelijk feit te plegen' is niet zonder meer begrijpelijk, aangezien de 'hennepsteelt' waarop de bewezenverklaring betrekking heeft, is begaan voordat de hier bedoelde veroordeling is uitgesproken. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1553

Zaaknummer: 12/01889

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad ambtshalve: de bestreden uitspraak bevat geen beslissing op de vorderingen van de benadeelde partij. Ingevolge artikel 335 en 361 lid 4 jo. 415 Sv was het hof gehouden omtrent de vorderingen van de benadeelde partij een met redenen omklede beslissing te nemen. De bestreden uitspraak ontbeert een dergelijke beslissing en kan daarom in zoverre niet in stand blijven.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens de stukken van het geding hebben [betrokkene 1] en [betrokkene 2] zich in eerste aanleg als benadeelde partijen in het strafgeding gevoegd. De rechtbank heeft de benadeelde partijen niet-ontvankelijk verklaard in hun vorderingen.

Bij de stukken van het geding bevindt zich een 'antwoordformulier slachtofferinformatie', dat blijkens een daarop geplaatst stempel op 25 juli 2011 – dus voor de terechtzitting in hoger beroep van 5 augustus 2011 – bij de griffie van het hof is ingekomen. Aan dit formulier is een door [betrokkene 1] mede als gemachtigde van haar zoon [betrokkene 2] ondertekend schrijven gehecht, dat is gericht aan het parket bij het hof. Dit schrijven houdt in dat de benadeelde partijen hun oorspronkelijke vorderingen wensen te handhaven.

De bestreden uitspraak bevat geen beslissing op de vorderingen van de benadeelde partijen. Ingevolge artikel 335 Sv en artikel 361 lid 4 Sv in verbinding met artikel 415 Sv was het hof gehouden omtrent de vorderingen van de benadeelde partijen een met redenen omklede beslissing te nemen. De bestreden uitspraak ontbeert een dergelijke beslissing en kan daarom in zoverre niet in stand blijven.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend voor zover daarbij geen beslissing is genomen op de vorderingen van de benadeelde partijen, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1567

Zaaknummer: 12/00454

Wetsartikelen: 81 RO, 361 lid 4 Sv en 415 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2009:BI1171. Het oordeel van het hof dat verdachte de eer en de goede naam van X heeft aangerand door telastlegging van bepaalde feiten, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. De Wet identiteitsvaststelling verdachten, veroordeelden en getuigen bevat geen relevante overgangsbepaling voor de regeling van artikel 14c Sr. Toepassing van de gewijzigde sanctieregeling werkt i.c. niet ten gunste van verdachte, zodat geen sprake is van een verandering in de wetgeving als bedoeld in artikel 1 lid 2 Sr. Gelet daarop heeft het hof ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 14c Sr zoals die bepaling na 1 oktober 2010 is komen te luiden. Dit behoeft evenwel niet tot cassatie te leiden, nu ook het ten tijde van het ten laste gelegde geldende recht (in artikel 14c lid 2 sub 5 Sr) de mogelijkheid opende aan een voorwaardelijke veroordeling als bedoeld in artikel 14a Sr de (bijzondere) voorwaarde te verbinden dat verdachte medewerking verleent aan het nemen van één of meer vingerafdrukken of een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht aanbiedt. Verdachte heeft daarom onvoldoende belang bij een vernietiging van de bestreden uitspraak op dit punt.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat sprake was van 'telastlegging van bepaalde feiten' in de zin van artikel 261 Sr. Het middel klaagt tevens dat het hof ten onrechte aan de voorwaardelijke veroordeling de algemene voorwaarde tot het verlenen van medewerking aan het nemen van vingerafdrukken of het ter inzage aanbieden van een identiteitsbewijs heeft verbonden, nu de feiten zijn begaan voordat de wijziging van artikel 14c Sr waarin de mogelijkheid deze voorwaarde op te leggen is opgenomen, in werking is getreden.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Vooropgesteld moet worden dat sprake is van telastlegging van een 'bepaald feit' als bedoeld in artikel 261 Sr, indien het feit op een zodanige wijze door de verdachte is te last gelegd dat het een duidelijk te onderkennen concrete gedraging aanwijst. Daarvan is bijvoorbeeld geen sprake indien het 'feit' niet het gedrag van de betrokkene betreft maar een eigenschap die hem wordt toegedicht en evenmin, zo het wel gaat om diens gedrag, indien dat gedrag slechts in algemene termen wordt geduid en derhalve niet wordt toegespitst op een voldoende geconcretiseerde gedraging. Het behoort tot de taak van de strafrechter om, afhankelijk van de precieze vormgeving van de door het Openbaar Ministerie uitgebrachte tenlastelegging, zelfstandig – dus ook indien op dat punt geen verweer is gevoerd – te beoordelen of het bestanddeel 'telastlegging van een bepaald feit' als bedoeld in artikel 261 Sr kan worden bewezen verklaard dan wel of het bewezen verklaarde het misdrijf van artikel 261 Sr oplevert. (Vgl. HR 29 september 2009, ECLI:NL:HR:2009:BI1171, NJ 2009, 541.)

Voor zover het middel ervan uitgaat dat seksuele gedragingen die op een film zichtbaar zijn, niet kunnen worden aangemerkt als voldoende geconcretiseerde gedragingen en daarmee als 'bepaalde feiten' als bedoeld in artikel 261 Sr, berust het op een onjuiste opvatting. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat door de naam die de verdachte aan de film – waarop blijkens de bewijsvoering seksuele gedragingen van een vrouw zichtbaar zijn – heeft gegeven de suggestie wordt gewekt dat in de film [betrokkene 1] zichtbaar is, getuigt het oordeel van het Hof dat de verdachte de eer en de goede naam van [betrokkene 1] heeft aangerand door telastlegging van bepaalde feiten, niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Genoemde wet bevat geen voor deze regeling relevante overgangsbepaling. Toepassing van de gewijzigde sanctieregeling in de voorliggende zaak werkt niet ten gunste van de verdachte, zodat geen sprake is van een verandering in de wetgeving als bedoeld in artikel 1 lid 2 Sr. Gelet daarop heeft het hof ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 14c Sr zoals die bepaling na 1 oktober 2010 is komen te luiden. Het middel klaagt hierover terecht.

Dit behoeft evenwel niet tot cassatie te leiden, nu ook het ten tijde van het ten laste gelegde geldende recht (in artikel 14c lid 2, aanhef en onder 5°, Sr) de mogelijkheid opende aan een voorwaardelijke veroordeling als bedoeld in artikel 14a Sr de (bijzondere) voorwaarde te verbinden dat de verdachte medewerking verleent aan het nemen van één of meer vingerafdrukken of een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht aanbiedt. De verdachte heeft daarom onvoldoende belang bij een

vernietiging van de bestreden uitspraak op dit punt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1556

Zaaknummer: 12/02689

Wetsartikelen: 261 sr en 14c Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat het beroep op noodweer moet worden verworpen is niet begrijpelijk gemotiveerd, in aanmerking genomen dat is bewezen verklaard dat verdachte het slachtoffer met een hamer op/tegen het hoofd heeft geslagen, terwijl het hof bij zijn beoordeling van de gerechtvaardigheid van die handelwijze van verdachte heeft overwogen dat 'de verdachte en de zijnen (...) de dreiging eenvoudig op een minder drastische manier het hoofd hadden kunnen en moeten bieden dan door X te beschieten' en dat de noodweersituatie de verdachte geen rechtvaardiging verschafte 'om op het slachtoffer te schieten gelijk hij heeft gedaan'.

Het middel klaagt dat het hof het door de verdediging gedane beroep op noodweer heeft verworpen op gronden die deze verwerping niet kunnen dragen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor de beoordeling is van belang dat, anders dan de verdediging meent, niet is komen vast te staan dat er door verdachte en de zijnen van moest of mocht worden uitgegaan dat de kofferbak een vuurwapen zou bevatten. Voor de juistheid van die veronderstelling ontbreekt namelijk enig concreet aanknopingspunt. Het hof gaat in dit verband voorbij aan de verklaringen van verdachte en [medeverdachte] dat [betrokkene 1] iets geroepen zou hebben omtrent een 'geweer', nu het deze verklaringen in het licht van de verklaringen van de overige aanwezigen niet geloofwaardig acht. Bovendien verdient vermelding dat de auto kort na het incident, in de parkeergarage nabij de spoedeisende hulp in het ziekenhuis, in beslag is genomen en (daarna) is onderzocht. Daarbij is in de auto geen vuurwapen, munitie of enig ander wapen aangetroffen.

Voorts neemt het hof in aanmerking dat de kofferbak dicht was en dicht bleef, dat verdachte en de zijnen getalsmatig een evident overwicht hadden op het slachtoffer, terwijl zij zich bovendien zodanig dichtbij het slachtoffer bevonden dat zij de dreiging eenvoudig op een minder drastische manier het hoofd hadden kunnen en moeten bieden dan door [betrokkene 1] te beschieten, bijvoorbeeld door hem bij de auto weg te trekken.

Aan de vereisten van proportionaliteit en subsidiariteit is niet voldaan. De noodweersituatie verschafte de verdachte dan ook geen rechtvaardiging om op het slachtoffer te schieten gelijk hij heeft gedaan. Voorts zijn er geen feiten en omstandigheden aannemelijk geworden die de strafbaarheid van het feit of verdachte doen uitsluiten of verminderen. Het feit is strafbaar en verdachte is een strafbare dader.

Het middel slaagt. Het oordeel van het hof dat het beroep op noodweer moet worden verworpen is niet begrijpelijk gemotiveerd, in aanmerking genomen dat is bewezen verklaard dat de verdachte het slachtoffer [betrokkene 1] met een hamer op/tegen het hoofd heeft geslagen, terwijl het hof bij zijn beoordeling van de gerechtvaardigdheid van die handelwijze van de verdachte heeft overwogen dat 'de verdachte en de zijnen (...) de dreiging eenvoudig op een minder drastische manier het hoofd hadden kunnen en moeten bieden dan door [betrokkene 1] te beschieten' en dat de noodweersituatie de verdachte geen rechtvaardiging verschafte 'om op het slachtoffer te schieten gelijk hij heeft gedaan'.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1560

Zaaknummer: 12/02680

Wetsartikelen: 41 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Balen samengeperst oud papier en/of karton. Uitleg begrip 'afvalstoffen' in de zin van de EG-verordening nr. 1013/2006 betreffende de overbrenging van afvalstoffen (EVOA) en de Wet milieubeheer. Verhouding Richtlijn 2006/12/EG (PbEG L 114) en Richtlijn 2008/98/EG (PbEU 2008, L 312) betreffende afvalstoffen. Richtlijn 2008/98/EG beoogt een verduidelijking te geven van hetgeen ten aanzien van het begrip 'afvalstoffen' reeds in de Richtlijn 2006/12/EG hierover is bepaald en beoogt in hoger beroep de definitie van de term 'afvalstoffen' te specificeren wanneer stoffen of voorwerpen geen afvalstoffen maar bijproducten zijn en wanneer een bepaalde stof niet langer een afvalstof is (einde-afvalfase). De Hoge Raad geeft voor de betekenis van 'bijproducten' en 'einde-afval fase' relevante rechtspraak van het Europese Hof weer. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, nu het hof, dat heeft geoordeeld dat de balen samengeperst papier geen afvalstof zijn, ofwel blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, ofwel zijn oordeel niet begrijpelijk heeft gemotiveerd.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat de in de tenlastelegging bedoelde balen samengeperst oud papier en/of karton niet kunnen worden aangemerkt als afvalstoffen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In zijn uitspraak van 18 april 2002, HvJ EG 18 april 2002, zaak C-9/00, LJN AF0542, NJ 2002, 461 (Palin Granit), heeft het Hof van Justitie van 'bijproduct' de omschrijving gegeven dat het gaat om de situatie waarin het hergebruik van een goed, materiaal of grondstof niet slechts mogelijk is, maar zeker is, zonder voorafgaande bewerking en als voortzetting van het productieproces (par. 36).

In zijn uitspraak van 15 juni 2000, HvJ EG 15 juni 2000, zaken C-418/97 en C-419/97, LJN AL2947, AB 2000, 311 (ARCO) heeft het Hof van Justitie de 'einde-afval fase' omschreven als

het moment waarop de nuttige toepassing is voltooid en waardoor de betrokken stof dezelfde eigenschappen en kenmerken als een grondstof heeft verkregen (par. 94). In zijn uitspraak van 19 juni 2003, HvJ EG 19 juni 2003, zaak C-444/00, LJN AMo82o (Mayer Parry), heeft het Hof van Justitie overwogen dat bij omvorming van afval tot een nieuw materiaal of een nieuw product, met eigenschappen die vergelijkbaar zijn met die van het materiaal waar zij uit voortkomen, dit resultaat van de omvorming niet langer als afval kan worden gekwalificeerd (par. 75).

Het hof heeft geoordeeld dat de balen samengeperst papier geen afvalstof in de zin van Richtlijn 2006/12/EG en EVOA zijn en heeft dit oordeel gegrond op de vaststelling dat beoogd was de balen samengeperst, (voornamelijk) wit, schoon en droog papier over te brengen naar een bedrijf in Guatemala waar deze balen als gebruikelijke toepassing in het productieproces konden worden gebracht ter verwerking tot tissuepapier zonder verdere andere behandeling dan die welke bij de normale productie van dat product gangbaar is en zonder ongunstige effecten voor milieu of de menselijke gezondheid.

Met zijn overwegingen heeft het hof, dat niet heeft vastgesteld dat de houder van wie de verdachte de ten laste gelegde stoffen heeft betrokken zich daarvan heeft ontdaan, voornemens was zich te ontdoen of zich moest ontdoen, ofwel blijkt gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, ofwel zijn oordeel niet begrijpelijk gemotiveerd.

Indien het hof van oordeel was dat de ten laste gelegde stoffen moeten worden aangemerkt als 'bijproduct', heeft het hof niet kenbaar de hiervoor in 2.6.2 vermelde maatstaf aangelegd. Indien het die maatstaf wel voor ogen heeft gehad, is zijn oordeel ontoereikend gemotiveerd. De enkele omstandigheid immers dat in het land van bestemming geen verdere behandeling nodig is dan aldaar voor de normale productie van tissuepapier gangbaar is, betekent nog niet dat sprake is van hergebruik zonder dat bewerking nodig is en als voortzetting van het productieproces.

Indien het hof heeft geoordeeld dat de ten laste gelegde stoffen niet langer afvalstoffen zijn ('einde-afval fase'), heeft het niet kenbaar de daarvoor geldende, hiervoor in 2.6.3 vermelde, maatstaf aangelegd. Indien het die maatstaf wel voor ogen heeft gehad, is zijn oordeel ontoereikend gemotiveerd. Het papier diende immers, naar het hof heeft vastgesteld, nog een behandeling te ondergaan zodat niet begrijpelijk is dat van voltooiing van de nuttige toepassing van de balen samengeperst papier sprake is, terwijl het niet heeft duidelijk gemaakt dat en waarom de balen papier op vergelijkbare wijze als de primaire grondstof konden worden ingezet in het productieproces.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar de Economische Kamer van het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1571

Zaaknummer: 12/01655

Wetsartikelen: EG-verordening nr. 1013/2006, Wet milieubeheer, Richtlijn 2006/12/EG en Richtlijn 2008/98/EG

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt de toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2013:960. Het hof heeft zijn oordeel dat te dezen sprake is van roekeloosheid voorzien van een motivering als bedoeld in deze overwegingen. Voor zover het middel klaagt dat die motivering tekortschiet nu de door het hof vastgestelde omstandigheden niet zonder meer toereikend zijn voor het oordeel dat verdachte 'roekeloos' in de zin van artikel 6 jo. 175 WVV 1994 heeft gereden, faalt het.

Het middel richt zich tegen het oordeel van het hof dat sprake is van schuld in de zin van roekeloosheid.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Ingevolge bestendige rechtspraak kan in cassatie slechts worden onderzocht of de schuld aan een verkeersongeval in de zin van artikel 6 WVV 1994 uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid. Daarbij komt het aan op het geheel van de gedragingen van de verdachte, de aard en de ernst daarvan en de overige omstandigheden van het geval. Voorts verdient opmerking dat niet reeds uit de ernst van de gevolgen van verkeersgedrag dat in strijd is met één of meer wettelijke gedragsregels in het verkeer, kan worden afgeleid dat sprake is van schuld in vorenbedoelde zin.

Voor de schuldvorm 'roekeloosheid' geldt op zichzelf hetzelfde, zij het dat daarbij moet worden betrokken dat deze roekeloosheid in de wetsgeschiedenis als 'de zwaarste vorm van het culpose delict' wordt aangemerkt die tot onder meer een verdubbeling van het maximum van de op te leggen vrijheidsstraf heeft geleid. Mede met het oog op het strafverhogende effect van dit bestanddeel moeten daarom aan de vaststelling dat sprake is van roekeloosheid, dus de zwaarste vorm van schuld, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter in voorkomende gevallen daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven. Dat geldt ook in de gevallen waarin de roekeloosheid in de kern bestaat uit de in artikel 175 lid 3 WVV 1994 omschreven gedragingen, nu die gedragingen grond vormen voor een verdere verhoging van het ingevolge het tweede lid van dat artikel voor roekeloosheid

geldende strafmaximum.

Het voorgaande brengt mee dat de vraag of in een concreet geval sprake is van roekeloosheid in de zin van artikel 175 lid 2 WvW 1994 een beoordeling vergt van de specifieke omstandigheden van dat geval. De Hoge Raad kan bij het beoordelen van cassatieberoepen die zich richten tegen beslissingen in concrete gevallen, slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid verschaffen omtrent de inhoud van het begrip roekeloosheid. Bij die toetsing in cassatie van beslissingen in concrete gevallen kan een rol spelen of de rechter zijn oordeel dat sprake is van roekeloosheid in de zin van artikel 175 lid 2 WvW 1994, heeft voorzien van een nadere motivering die recht doet aan het bijzondere karakter van roekeloosheid. Van roekeloosheid als zwaarste, aan opzet grenzende, schuldvorm zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen sprake zijn. Daarbij verdient opmerking dat 'roekeloosheid' in de zin van de wet een specifieke betekenis heeft die niet noodzakelijkerwijs samenvalt met wat in het normale spraakgebruik onder 'roekeloos' – in de betekenis van 'onberaden' – wordt verstaan.

Om tot het oordeel te kunnen komen dat in een concreet geval sprake is van roekeloosheid in de zin van artikel 175 lid 2 WvW 1994, zal de rechter zodanige feiten en omstandigheden moeten vaststellen dat daaruit is af te leiden dat door de buitengewoon onvoorzichtige gedraging van de verdachte een zeer ernstig gevaar in het leven is geroepen, alsmede dat de verdachte zich daarvan bewust was, althans had moeten zijn.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat in dit verband doorgaans niet volstaat de enkele vaststelling dat de verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan één of meer in artikel 175 lid 3 WvW 1994 genoemde, zelfstandig tot verhoging van het wettelijk strafmaximum leidende gedragingen. (Vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:960.)

Het hof heeft zijn oordeel dat te dezen sprake is van roekeloosheid voorzien van een motivering als hiervoor bedoeld.

Voor zover het middel klaagt dat die motivering tekortschiet nu de door het hof vastgestelde omstandigheden niet zonder meer toereikend zijn voor het oordeel dat de verdachte 'roekeloos' in de zin van artikel 6 WvW 1994 in verbinding met artikel 175 WvW 1994 heeft gereden, faalt het. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat uit de door het hof gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid dat het hof in het bijzonder acht heeft geslagen op het samenstel van gedragingen van de verdachte, welk samenstel, kort gezegd, eruit bestaat dat de verdachte, terwijl hij in de bebouwde kom te midden van andere weggebruikers was verwickeld in een snelheidswedstrijd met een andere automobilist, heeft gereden met zeer grote overschrijding van de ter plaatse geldende maximumsnelheid van 50 km per uur en zonder bij de nadering van een bocht snelheid te verminderen, waarna hij de controle over

zijn auto heeft verloren en met een groot snelheidsverschil is aangereden tegen de auto waarin [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] reden. Daarin ligt als oordeel van het hof besloten dat zich hier een uitzonderlijk geval in de hiervoor bedoelde zin voordoet.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1554

Zaaknummer: 12/05232

Wetsartikelen: 6 WVV 1994 en 175 WVV 1994

RECHTSPRAAK

De vermelding van het adres van de raadsman van verdachte in de schriftelijke volmacht kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als de opgave van een adres in de zin van artikel 588a lid 1, aanhef en onder c, Sv waaraan mededelingen over de strafzaak kunnen worden toegezonden. Uit de stukken van het geding kan niet blijken dat een afschrift van de appèldagvaarding aan dit adres is toegezonden. Evenmin houden de stukken iets in waaruit kan volgen dat die verzending ex artikel 588a lid 3 Sv achterwege kon blijven

De Hoge Raad overweegt als volgt. De vermelding van het adres van de raadsman van de verdachte, Jollemanhof 26 te Amsterdam, in de schriftelijke volmacht kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als de opgave van een adres in de zin van artikel 588a lid 1, aanhef en onder c, Sv waaraan mededelingen over de strafzaak kunnen worden toegezonden.

Uit de stukken van het geding kan niet blijken dat een afschrift van de appèldagvaarding aan dit adres is toegezonden, zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit niet is geschied. Evenmin houden de stukken iets in waaruit kan volgen dat die verzending ingevolge artikel 588a lid 3 Sv achterwege kon blijven. Daarom had het hof ervan blijk moeten geven te hebben onderzocht of er reden was het onderzoek ter terechtzitting te schorsen teneinde de verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog bij het onderzoek op de terechtzitting tegenwoordig te zijn. Van een zodanig onderzoek blijkt niet. Dat verzuim leidt tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak. (Vgl. HR 27 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4736, NJ 2012, 695.)

Het middel is terecht voorgesteld.

Ambtshalve beoordeling Hoge Raad:

De zich onder de aan de Hoge Raad toegezonden stukken van het geding bevindende akte van uitreiking houdt niet meer in dan dat de inleidende dagvaarding om op 4 maart 2011 ter terechtzitting van de politierechter te Arnhem te verschijnen – welke dagvaarding vermeldt

dat de verdachte geen vaste woon- of verblijfplaats hier ten lande heeft – op 28 december 2010 tevergeefs is aangeboden op het adres [a-straat 1] te [plaats], op welk adres door de bezorger een afhaalbericht is achtergelaten. Voornoemd adres betreft het door de verdachte ten tijde van het politieverhoor opgegeven adres. Zowel het vonnis in eerste aanleg als de bestreden uitspraak is bij verstek gewezen. De dagvaarding in hoger beroep is niet in persoon uitgereikt.

Noch de hiervoor onder 3.1 bedoelde akte van uitreiking, noch enig ander aan de Hoge Raad toegezonden stuk van het geding, houdt in dat de inleidende dagvaarding aan de griffier van de Rechtbank Arnhem is betekend en dat deze – met toepassing van artikel 588 lid 3, onder c, Sv – de dagvaarding onverwijld als gewone brief over de post aan het feitelijke woon- of verblijfadres van de verdachte heeft verzonden. Het in de bestreden – bij verstek gewezen – uitspraak besloten liggende oordeel dat de inleidende dagvaarding geldig is betekend is derhalve onbegrijpelijk.

De Hoge Raad zal om doelmatigheidsredenen de inleidende dagvaarding nietig verklaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en de uitspraak van de politierechter en verklaart de inleidende dagvaarding nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1569

Zaaknummer: 12/01001

Wetsartikelen: 588a lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad constateert ambtshalve verjaring ten aanzien van beide feiten.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Bij inleidende dagvaarding is aan de verdachte – zakelijk weergegeven en voor zover in cassatie van belang – ten laste gelegd:

2. schending van een beroepsgeheim, gepleegd in of omstreeks de maanden september, oktober en november 2001;
3. niet-ambtelijke omkoping, gepleegd in of omstreeks de maanden september, oktober en november 2001.

Het Hof heeft het ten laste gelegde bewezen verklaard met dien verstande dat de feiten zijn begaan op tijdstippen in de periode van september en oktober 2001, en de verdachte veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van dertien maanden, waarvan zes maanden voorwaardelijk, met een proeftijd van twee jaren.

Het hiervoor vermelde feit 2 is bij artikel 272 Sr strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste een jaar is gesteld. Het hiervoor vermelde feit 3 is bij artikel 328ter Sr strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren is gesteld.

Op grond van artikel 70 lid 1, aanhef en onder 2°, Sr in verbinding met artikel 72 lid 2 Sr beloopt de verjaringstermijn in het onderhavige geval ten hoogste tweemaal zes jaren. Wat betreft deze feiten is derhalve het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen.

De Hoge Raad zal, met vernietiging van de bestreden uitspraak, de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, behoudens voor zover daarbij het vonnis van de rechtbank is vernietigd en verklaart de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1568

Zaaknummer: 12/00436

Wetsartikelen: 272 Sr, 72 Sr en 328ter Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt de toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2013:960. In het licht van deze overwegingen schiet de bewijsvoering van het hof tekort.

Het middel richt zich tegen het oordeel van het hof dat sprake is van schuld in de zin van roekeloosheid.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Ingevolge bestendige rechtspraak kan in cassatie slechts worden onderzocht of de schuld aan een verkeersongeval in de zin van artikel 6 WWV 1994 uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid. Daarbij komt het aan op het geheel van de gedragingen van de verdachte, de aard en de ernst daarvan en de overige omstandigheden van het geval. Voorts verdient opmerking dat niet reeds uit de ernst van de gevolgen van verkeersgedrag dat in strijd is met één of meer wettelijke gedragsregels in het verkeer, kan worden afgeleid dat sprake is van schuld in vorenbedoelde zin.

Voor de schuldvorm 'roekeloosheid' geldt op zichzelf hetzelfde, zij het dat daarbij moet worden betrokken dat deze roekeloosheid in de wetsgeschiedenis als 'de zwaarste vorm van het culpose delict' wordt aangemerkt die tot onder meer een verdubbeling van het maximum van de op te leggen vrijheidsstraf heeft geleid. Mede met het oog op het strafverhogende effect van dit bestanddeel moeten daarom aan de vaststelling dat sprake is van roekeloosheid, dus de zwaarste vorm van schuld, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter in voorkomende gevallen daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven. Dat geldt ook in de gevallen waarin de roekeloosheid in de kern bestaat uit de in artikel 175 lid 3 WWV 1994 omschreven gedragingen, nu die gedragingen grond vormen voor een verdere verhoging van het ingevolge het tweede lid van dat artikel voor roekeloosheid geldende strafmaximum.

Het voorgaande brengt mee dat de vraag of in een concreet geval sprake is van roekeloosheid in de zin van artikel 175 lid 2 WWV 1994 een beoordeling vergt van de specifieke omstandigheden van dat geval. De Hoge Raad kan bij het beoordelen van cassatieberoepen die

zich richten tegen beslissingen in concrete gevallen, slechts tot op zekere hoogte duidelijkheid verschaffen omtrent de inhoud van het begrip roekeloosheid. Bij die toetsing in cassatie van beslissingen in concrete gevallen kan een rol spelen of de rechter zijn oordeel dat sprake is van roekeloosheid in de zin van artikel 175 lid 2 WvW 1994, heeft voorzien van een nadere motivering die recht doet aan het bijzondere karakter van roekeloosheid. Van roekeloosheid als zwaarste, aan opzet grenzende, schuldvorm zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen sprake zijn. Daarbij verdient opmerking dat 'roekeloosheid' in de zin van de wet een specifieke betekenis heeft die niet noodzakelijkerwijs samenvalt met wat in het normale spraakgebruik onder 'roekeloos' – in de betekenis van 'onberaden' – wordt verstaan.

Om tot het oordeel te kunnen komen dat in een concreet geval sprake is van roekeloosheid in de zin van artikel 175 lid 2 WvW 1994, zal de rechter zodanige feiten en omstandigheden moeten vaststellen dat daaruit is af te leiden dat door de buitengewoon onvoorzichtige gedraging van de verdachte een zeer ernstig gevaar in het leven is geroepen, alsmede dat de verdachte zich daarvan bewust was, althans had moeten zijn.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat in dit verband doorgaans niet volstaat de enkele vaststelling dat de verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan een of meer in artikel 175 lid 3 WvW 1994 genoemde, zelfstandig tot verhoging van het wettelijk strafmaximum leidende gedragingen. (Vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:960.)

In het licht van het voorafgaande schiet de bewijsvoering van het hof tekort. De door het hof blijkens de nadere bewijsoverweging in het bijzonder in aanmerking genomen omstandigheden dat de verdachte door haar alcoholgebruik haar auto niet voortdurend onder controle had en dat de verdachte als bestuurder niet voortdurend in staat was de handelingen te verrichten die van haar werden vereist, zouden toereikend kunnen zijn voor het oordeel dat de verdachte, zoals eveneens is ten laste gelegd, 'zeer, althans aanmerkelijk, onoplettend, onvoorzichtig, onachtzaam' heeft gereden onder de in artikel 175 lid 3 WvW 1994 tot strafverhoging leidende omstandigheden, maar zij zijn niet zonder meer toereikend voor het oordeel van het hof dat de verdachte 'roekeloos' in de zin van artikel 6 WvW 1994 in verbinding met artikel 175 lid 2 WvW 1994 heeft gereden, ook niet als daarbij in aanmerking wordt genomen dat het hof in de bewijsmiddelen heeft vastgesteld dat de verdachte is gaan rijden en blijven rijden tegen de rijrichting in van de Rijksweg A20.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1552

Zaaknummer: 12/01306

Wetsartikelen: 6 WvW 1994 en 175 WvW 1994

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2012:BW9266. In casu is aan verdachte een zogenoemde subsidiaire vorm van bescherming geboden, die als een aanvulling moet worden beschouwd op de aan vluchtelingen op grond van het Vluchtelingenverdrag te bieden bescherming. Dat brengt mee dat de bescherming die krachtens de rechtspraak van de Hoge Raad een vluchteling kan ontleneren aan de strekking van artikel 31 Vluchtelingenverdrag in de gevallen waarin nog niet definitief (afwijzend) is beslist op een door hem gedane (eerste) asielaanvraag, zich op overeenkomstige wijze behoort uit te strekken tot de vreemdeling aan wie de even genoemde subsidiaire vorm van bescherming is geboden doordat hem een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 lid 1 sub b Vw 2000 is verleend. Zo een vreemdeling behoort niet strafrechtelijk te worden vervolgd wegens het onmiskenbaar in het kader van zijn reis naar NL in het bezit hebben of aangewend hebben van valse of vervalste documenten. Daaruit volgt dat het hof het OM in de op artikel 231 Sr gebaseerde strafvervolgning van verdachte niet-ontvankelijk had moeten verklaren. De Hoge Raad doet de zaak om doelmatigheidsredenen zelf af.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat, zoals de Hoge Raad in zijn arrest van 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW9266 heeft beslist, uit de strekking van artikel 31 Vluchtelingenverdrag voortvloeit dat het Openbaar Ministerie in de op artikel 231 Sr gebaseerde vervolging van een verdachte die vreemdeling is en zich tegen de beschuldiging verweert met een beroep op de bescherming die deze verdragsbepaling beoogt te bieden, slechts dan ontvankelijk is indien onverwijld en zonder nader onderzoek door de strafrechter kan worden vastgesteld dat de stelling van de vreemdeling dat hij een vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag

ongegronnd is. In dat arrest is overwogen dat de beslissing op een asielaanvraag, en dus ook het oordeel omtrent de aannemelijkheid van het aan de asielaanvraag ten grondslag liggende vluchtrelaas, is voorbehouden aan de minister en – na ingesteld beroep – aan de bestuursrechter en dat, mede met het oog op het voorkomen van tegenstrijdige uitspraken van de strafrechter en de bestuursrechter, de strafrechter zich in beginsel van een zelfstandig oordeel over het beroep van de vreemdeling op zijn vluchtelingenstatus moet onthouden.

In het onderhavige geval is door het hof vastgesteld dat de uit Somalië afkomstige verdachte van Pakistan via Maleisië naar Nederland is gereisd en in het kader van zijn reis naar Nederland gebruik heeft gemaakt van een niet op zijn naam gesteld Brits paspoort. Uit de stukken van het dossier waarvan ook het hof heeft kennisgenomen blijkt dat de verdachte in Nederland een asiolverzoek heeft gedaan en dat aan hem bij beschikking van de IND van 4 maart 2011 een 'verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd' als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 is verleend op grond van artikel 29 lid 1, onder b, Vw 2000.

Daarmee is, in lijn met de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.15 en 3.16 genoemde Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb L 304/12), aan de verdachte een zogenoemde subsidiaire vorm van bescherming geboden, die als een aanvulling moet worden beschouwd op de aan vluchtelingen op grond van het Vluchtelingenverdrag te bieden bescherming. Dat brengt mee dat de bescherming die krachtens de hiervoor onder 2.5 vermelde rechtspraak van de Hoge Raad een vluchteling kan ontnemen aan de strekking van artikel 31 Vluchtelingenverdrag in de gevallen waarin nog niet definitief (afwijzend) is beslist op een door hem gedane (eerste) asielaanvraag, zich op overeenkomstige wijze behoort uit te strekken tot de vreemdeling aan wie de even genoemde subsidiaire vorm van bescherming is geboden doordat hem een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 lid 1, onder b, Vw 2000 is verleend. Zo een vreemdeling behoort niet strafrechtelijk te worden vervolgd wegens het onmiskenbaar in het kader van zijn reis naar Nederland in het bezit hebben of aangewend hebben van valse of vervalste documenten. Daaruit volgt dat het hof het Openbaar Ministerie in de op artikel 231 Sr gebaseerde strafvervolging van de verdachte niet-ontvankelijk had moeten verklaren. Het middel is terecht voorgesteld.

Nu een nieuwe behandeling na ver- of terugwijzing niet tot een andere einduitspraak zou kunnen voeren dan hierna vermeld, zal de Hoge Raad zelf de zaak om doelmatigheidsredenen afdoen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak behoudens voor zover daarbij het vonnis van

de politierechter is vernietigd en verklaart het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1561

Zaaknummer: 12/01278

Wetsartikelen: 31 lid 1 Vluchtelingenverdrag en Richtlijn 2004/83/EG

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2005:AT3659 en ECLI:NL:HR:1984:AC8252. Slagende bewijsklacht. Voor zover het middel betoogt dat het hof heeft verzuimd de dagvaarding ten aanzien van het onder 7 ten laste gelegde feit nietig te verklaren aangezien de feitelijke omschrijving van de ten laste gelegde gedragingen onvoldoende is, kan het middel niet tot cassatie leiden omdat een dergelijk verweer niet voor het eerst in cassatie kan worden gevoerd. Voor zover het middel klaagt dat het hof het bewezen verklaarde ten onrechte heeft gekwalificeerd als 'poging tot diefstal, waarbij de schuldige het weg te nemen goed onder zijn bereik heeft gebracht door middel van valse sleutels' aangezien de feitelijke omschrijving van de ten laste gelegde gedragingen onvoldoende is, geldt dat mede gelet op de bewijsvoering de bewezenverklaring redelijkerwijs zo moet worden opgevat dat met de nader omschreven bankpassen is gepoogd geld weg te nemen uit een geldautomaat. Het hof heeft het bewezen verklaarde terecht gekwalificeerd als voormeld.

Het middel klaagt dat het onder 3 bewezen verklaarde, mede gezien in het licht van een ter terechtzitting in hoger beroep gevoerd verweer, niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid, meer in het bijzonder niet dat de verdachte met opzet heeft gehandeld.

Het middel klaagt over het onder 7 bewezen verklaarde.

De Hoge Raad overweegt als volgt over het onder 3 bewezen verklaarde. Voor een veroordeling ter zake van bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht is in een geval als het onderhavige vereist dat de bedreiging van dien aard is en onder zodanige omstandigheden is geschied dat bij de bedreigde in redelijkheid de vrees kon ontstaan dat hij het leven zou kunnen verliezen (vgl. HR 7 juni 2005, ECLI:NL:HR:2005:AT3659, NJ 2005, 448) en dat het opzet van de verdachte daarop was gericht (vgl. HR 17 januari 1984, ECLI:NL:HR:1984:AC8252,

NJ 1984, 479).

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte 'opzettelijk' dreigend op korte afstand een vuurwapen aan voornoemde [betrokkene 1] heeft getoond niet zonder meer kan worden afgeleid uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad overweegt als volgt over het onder 7 bewezen verklaarde. Voor zover het middel betoogt dat het hof heeft verzuimd de dagvaarding ten aanzien van het onder 7 ten laste gelegde feit nietig te verklaren aangezien de feitelijke omschrijving van de ten laste gelegde gedragingen onvoldoende is, kan het middel niet tot cassatie leiden omdat een dergelijk verweer niet voor het eerst in cassatie kan worden gevoerd. De beoordeling van het verweer dat de dagvaarding nietig is op grond van een onvoldoende feitelijke omschrijving van de ten laste gelegde gedraging, hangt immers samen met waarderingen van feitelijke aard – onder meer wat betreft de vraag of en in hoeverre bij de verdachte onduidelijkheid heeft bestaan over hetgeen hem wordt verweten – waarvoor in cassatie geen plaats is.

Voor zover het middel klaagt dat het hof het bewezen verklaarde ten onrechte heeft gekwalificeerd als 'poging tot diefstal, waarbij de schuldige het weg te nemen goed onder zijn bereik heeft gebracht door middel van valse sleutels' aangezien de feitelijke omschrijving van de ten laste gelegde gedragingen onvoldoende is, geldt dat – mede gelet op de bewijsvoering – de bewezenverklaring redelijkerwijs zo moet worden opgevat dat met de nader omschreven bankpassen is gepoogd geld weg te nemen uit een geldautomaat. Het hof heeft het bewezen verklaarde terecht gekwalificeerd als voormeld.

Het middel faalt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 3 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1562

Zaaknummer: 12/00409

Wetsartikelen: 359 Sv en 285 Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat betrokkene en haar mededader gezamenlijk wederrechtelijk voordeel hebben verkregen uit de hennephandel is gelet op de vastgestelde feiten en omstandigheden niet onbegrijpelijk. In zijn overwegingen heeft het hof tot uitdrukking gebracht dat aan de wijze waarop de opbrengst van de hennephandel door betrokkene en haar mededader, met wie zij destijds was gehuwd, is besteed, niet het gevolg kan worden verbonden dat betrokkene (zoals namens haar was aangevoerd) (nagenoeg) geen voordeel heeft verkregen uit de hennephandel. Daarmee heeft het hof niet blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.

Het middel klaagt dat het hof het verweer dat de betrokkene niet heeft gedeeld in de opbrengsten van de hennephandel en zij derhalve geen wederrechtelijk voordeel heeft genoten, heeft verworpen op gronden die deze verwerping niet kunnen dragen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De bestreden uitspraak houdt in dat het hof in het beroepen vonnis een kennelijke verschrijving in de berekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel verbetert en voorts in plaats van de overwegingen van de rechtbank 'op p. 7-8 (te weten de passage "Het door dein de winst.")' zijn eigen overwegingen in de plaats stelt. Die overwegingen van het hof luiden:

'Overwegingen omtrent het wederrechtelijk verkregen voordeel

Voor zover de verdediging heeft betoogd dat veroordeelde niet heeft gedeeld in de opbrengsten van de hennephandel, nu het overgrote [deel] daarvan werd gebruikt voor de bekostiging van de alcoholverslaving van medeveroordeelde [betrokkene 1] en zij in zoverre geen voordeel heeft genoten, overweegt het hof dat veroordeelde en mededader [betrokkene 1], waarmee veroordeelde toen gehuwd was, een gezamenlijke huishouding voerden. Het hof acht, mede gelet op getuigenverklaringen, aannemelijk dat een groot deel van de opbrengst van de hennephandel werd besteed aan het alcoholgebruik van [betrokkene 1] en dat

veroordeelde daar moeite mee had. Door deze besteding niettemin te laten plaatsvinden, heeft veroordeelde zich geschaard achter de bestedingen van haar man en is de winst uit de hennephandel haar in financieel opzicht indirect ten goede gekomen. Als de door haar genoemde grote hoeveelheden alcohol niet uit de opbrengst van de hennephandel waren bekostigd, zouden deze aankopen immers ten laste van het overige gezinsinkomen of -vermogen zijn gekomen. Nu onvoldoende is gebleken van aanknopingspunten om vast te stellen welk deel van de opbrengst van de hennephandel in het vermogen van veroordeelde is gevloeid, terwijl sprake is van door veroordeelde en haar mededader tezamen verkregen wederrechtelijk voordeel, zal het hof bij de bepaling van het aan veroordeelde toe te rekenen voordeel uitgaan van een ponds-ponds gewijze verdeling tussen haar en [betrokkene 1].'

Het hof heeft geoordeeld dat de betrokkene en haar mededader gezamenlijk wederrechtelijk voordeel hebben verkregen uit de hennephandel. Dit oordeel is gelet op de vastgestelde feiten en omstandigheden niet onbegrijpelijk. In zijn hiervoor in 2.4 weergegeven overwegingen heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat aan de wijze waarop de opbrengst van de hennephandel door de betrokkene en haar mededader, met wie zij destijds was gehuwd, is besteed, niet het gevolg kan worden verbonden dat de betrokkene zoals namens haar was aangevoerd (nagenoeg) geen voordeel heeft verkregen uit de hennephandel. Daarmee heeft het hof niet blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting. Het hof heeft voorts geoordeeld dat bij gebreke van andere aanknopingspunten het behaalde voordeel aan de betrokkene en haar mededader pondspondsgewijs moet worden toegerekend. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk en is ook in het licht van hetgeen namens de betrokkene is aangevoerd toereikend gemotiveerd.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 20.762,00 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1558

Zaaknummer: 11/03112

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Ambtshalve constateert de Hoge Raad – overeenkomstig het in het bestreden arrest besloten liggende oordeel van het hof – dat het feit niet is verjaard. Conclusie A-G: anders, verjaring feit.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

De advocaat-generaal heeft geconcludeerd dat de Hoge Raad de bestreden uitspraak zal vernietigen – behoudens voor zover het hof het vonnis waarvan beroep heeft vernietigd – en wegens verjaring van het ten laste gelegde feit de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk zal verklaren in de vervolging.

Bij inleidende dagvaarding is aan de verdachte – zakelijk weergegeven – ten laste gelegd het medeplegen van het opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3 onder B Opiumwet gegeven verbod, begaan op of omstreeks 3 juli 2003. De politierechter in de Rechtbank Arnhem heeft de verdachte bij vonnis van 26 mei 2004 ter zake van dit feit bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie weken. Het hof heeft bij het thans bestreden arrest van 26 maart 2012, met vernietiging van het vonnis van de politierechter, het ten laste gelegde bewezen verklaard en de verdachte veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie weken, voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

Voormeld feit is in artikel 11 lid 2 Opiumwet in verbinding met artikel 13 lid 2 Opiumwet strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren is gesteld. Op grond van artikel 70 lid 1, aanhef en onder 2°, Sr bedraagt de termijn van verjaring zes jaren.

Ingevolge het thans geldende, hier toepasselijke artikel 72 lid 1 Sr wordt de verjaring van het recht tot strafvordering gestuit door elke daad van vervolging, dus ook zonder dat die daad de vervolgte bekend of hem betekend is.

Bij de stukken bevinden zich vier verstekmededelingen als bedoeld in artikel 366 Sv met betrekking tot het vonnis van de politierechter van 26 mei 2004, gedateerd 18 juni 2004, 12 juli 2004, 17 november 2008 en 6 april 2010. In verband met het bepaalde in artikel 557 lid 2 Sv

strekten deze mededelingen ertoe te bewerkstelligen dat het vonnis van de politierechter voor tenuitvoerlegging vatbaar werd. Dit brengt mee dat elk van die mededelingen dient te worden aangemerkt als een daad van vervolging in de zin van artikel 72 Sr.

Het in het bestreden arrest van 26 maart 2012 besloten liggende oordeel van het hof dat, kort gezegd, het ten laste gelegde feit niet is verjaard, is – gelet op het vorenoverwogene – juist.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

'Het middel komt, als ik de summiere toelichting goed begrijp, op tegen de overweging van het Hof dat verdachte willens en wetens de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat zij zich in een bij wet verboden situatie begaf. Volgens de steller van het middel is daar geen sprake van.

Ik stel voorop dat de bewezenverklaring van het opzet moet zien op de bestanddelen van de delictsomschrijving en niet, op de strafwaardigheid/strafbaarheid van het gedrag. Het gaat er dus niet zozeer om of de verdachte vermoedde dat zij zich in een bij de wet verboden situatie begaf. De maatstaf die hier door het Hof lijkt te zijn aangelegd, is daarom niet de juiste. Echter, de bewezenverklarde opzet blijkt afdoende uit de door het Hof gebezigde bewijsmiddelen. Daaruit volgt dat de verdachte in de hennepplantage aanwezig was toen daar werd binnengevallen door de politie (bewijsmiddel 1), kennelijk om aldaar die planten te gaan knippen (bewijsmiddel 4 en 5). Voorts heeft het Hof als verklaring van de verdachte gebezigd dat zij niet wist "dat het verboden was om die [cursivering AG] planten te knippen, omdat je dat spul ook zo kunt kopen." (bewijsmiddel 5) terwijl als verklaring van medeverdachte [medeverdachte 1] is opgenomen dat hij de knippers een instructie heeft gegeven "van wat en hoe ze moesten knippen". Hieruit heeft het Hof kennelijk en niet onbegrijpelijk vastgesteld dat de verdachte weldegelijk wist dat het om hennep ging. Dat verdachte mogelijk niet wist dat het knippen van hennep verboden was, staat daar verder los van.

Overigens meen ik dat het door en namens verdachte ter terechtzitting aangevoerde niet kan worden aangemerkt als een "uitdrukkelijk onderbouwd standpunt". Tot een nadere motivering was het Hof mijns inziens dan ook niet gehouden. Het middel faalt en kan worden afgedaan met de in art. 81 RO bedoelde motivering. Deze conclusie strekt ertoe dat de Hoge Raad de bestreden uitspraak vernietigt – behoudens voor zover het Hof het vonnis waarvan beroep heeft vernietigd – en de officier van justitie alsnog niet ontvankelijk verklaart in de vervolging.'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1555

Zaaknummer: 12/01681

Wetsartikelen: 81 RO en 72 Sr

RECHTSPRAAK

Verduidelijking terugwijzingsopdracht 'uitsluitend wat betreft de strafoplegging'. In aanmerking genomen dat de verdachte ten tijde van de uitspraak in hoger beroep meerderjarig was had het hof op grond van artikel 77aa lid 4 Sr slechts een reclasseringsinstelling als bedoeld in artikel 14d lid 2 Sr opdracht kunnen verlenen. De Hoge Raad vernietigt het bestreden arrest wat betreft de strafoplegging.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Indien, zoals in dit geval, de bestreden uitspraak 'uitsluitend wat betreft de strafoplegging' wordt vernietigd, zijn in die vernietiging in beginsel en tenzij in het desbetreffende arrest anders is vermeld, begrepen alle in de bestreden uitspraak genomen beslissingen als bedoeld in artikel 351 Sv omtrent de oplegging van een straf en/of maatregel.

In zo een vernietiging zijn ook begrepen:

- de beslissingen als bedoeld in artikel 353-354 Sv omtrent de in beslag genomen voorwerpen;
- de beslissingen als bedoeld in artikel 361a Sv omtrent een vordering inzake de tenuitvoerlegging van een eerder voorwaardelijk opgelegde straf en een vordering inzake de herroeping van een voorwaardelijke invrijheidstelling.

In zo een vernietiging wat betreft de strafoplegging zijn echter – anders dan wanneer mede wordt vernietigd ten aanzien van de bewezenverklaring – niet begrepen de beslissingen als bedoeld in artikel 361 Sv omtrent een vordering van de benadeelde partij, nu de beslissingen omtrent die vordering worden bepaald door de civielrechtelijke rechtsverhouding tussen de verdachte en de benadeelde partij. Dit brengt mee dat ook wanneer de vordering van de benadeelde partij in het vernietigde arrest (gedeeltelijk) niet is toegewezen, die beslissing niet is begrepen in de vernietiging 'uitsluitend wat betreft de strafoplegging'.

Een en ander sluit aan bij de omstandigheid dat de benadeelde partij wier vordering (gedeeltelijk) niet is toegewezen, bevoegd is om op de voet van artikel 437 lid 3 Sv een

schriftuur in te dienen ingeval cassatieberoep is ingesteld tegen de desbetreffende uitspraak. Voor de duidelijkheid wijst de Hoge Raad erop dat van deze beslissingen omtrent een vordering van de benadeelde partij moeten worden onderscheiden de beslissingen omtrent het opleggen van een schadevergoedingsmaatregel als bedoeld in artikel 36f Sr. Voor de beslissingen omtrent het opleggen van een dergelijke maatregel geldt hetgeen hiervoor in 4.1 is overwogen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1430

Zaaknummer: 12/05144

Wetsartikelen: 77aa lid 4 Sr en 14d lid 2 Sr